

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9Csp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5921200760
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2021:5921200760.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom kancelárie Mýtina č. 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: V. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Š. N. XXXX/X, XXX XX T., štátna občianka SR, v konaní o zaplatenie sumy 710,53 eur s príslušenstvom,

rozhodol:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 710,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 710,53 eur od 02.10.2018 až do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach po 30,-eur, splatných vždy do každého 25. dňa toho ktorého mesiaca, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, a to pod stratou výhody splátok pre prípad riadneho a včasného nezaplatenia čo i len jednej splátky.

Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalovaná povinná zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 21.04.2021 sa pôvodný žalobca, t.j. spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom Mlynské Nivy č. 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 710,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 02.10.2018 až do zaplatenia a súčasne, aby mu nahradila trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia. Po skutkovej a právnej stránke pôvodný žalobca žalobu odôvodnil tým, že je právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. so sídlom Hlavné námestie č. 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, a to z dôvodu zlúčenia uvedenej spoločnosti s pôvodným žalobcom. V žalobe ďalej poukázal na to, že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. uzatvorila so žalovanou dňa 03.08.2015 Zmluvu o pôžičke č. 6212327/59902883 (evidenčné číslo zmluvy/príd. autorizačný kód), na základe ktorej poskytla žalovanej pôžičku vo výške 1.500,-eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 48 mesačných splátkach v sume 49,02 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 2.352,96 eur. Ku dňu podania žaloby žalovaná uhradila z uvedenej sumy sumu 1.584,-eur. Žalobca ďalej poukázal na to, že podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ďalej poukázal na § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o plnenie v splátkach môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté, alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Žalobca má za to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, tak žalobca v zmysle uvedeného ustanovenia listom zo dňa 26.07.2019

označeným ako „predžalobná upomienka“ vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok, na čo poskytol žalovanej dodatočnú lehotu na plnenie viac než 30 dní. Súčasne žalobca žalovanú upozornil, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, žalobca bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaná ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradila, a preto žalobca využil svoje oprávnenie a dňa 19.09.2018 úver zosplatnil, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 26.09.2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. K zosplatneniu samotnému došlo až po márnom uplynutí dostatočne dlhej dodatočnej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu ku splátke splatnej bezprostredne pred zosplatnením. Splátka uvedená v predžalobnej upomienke je len najstaršou omeškanou splátkou, táto však neurčuje začiatok plynutia premičacej lehoty. Neuhradením aspoň splátky uvedenej v predžalobnej upomienke sa žalovaná dostala do omeškania viac než 3 mesiace, a teda súčasne žalobcovi vznikol v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka oprávnenie vyhlásiť dlh za splatný v celom rozsahu naraz. Keďže ku zosplatneniu dlhu nedochádza automaticky priamo zo zákona, v zmysle zákonnej úpravy musel žalobca počkať na vznik potrebnej dĺžky omeškania dlžníka (v súvislosti s uvedeným právnym názorom poukázal žalobca na uznesenie Krajského súdu v B. Bystrici sp.zn. 16Co/33/2018 a uznesenie KS v Trenčíne sp.zn. 17Co/447/2016). Žalobca v žalobe ďalej poukázal na to, že žalovaná dlžné splátky neuhradila, pričom právo žalobcu na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti upravuje v čl. 9.2 zmluvných podmienok. Zo žaloby ďalej vyplynulo, že celkový dlh žalovanej ku dňu podania návrhu predstavuje sumu 710,53 eur, pričom žalobca si súčasne uplatňuje zákonné úroky z omeškania, a to od 6. dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou, kde bežná doba doručenia je 5 dní. V tejto súvislosti poukázal na čl. 15.2, podľa ktorého zásielka sa považuje za doručeníu 5. dňom od podania na poštovú prepravu. Zmluvnú pokutu si žalobca v žalobe neuplatnil. Žalobca súčasne poukázal na to, že ku dňu podania žalobného návrhu má žalovaná uhradiť sumu 2.294,53 eur, keď uvedenú sumu tvorí súčet predpísaných splátok do zosplatnenia dlhu a sumu po zosplatnení, keď počet splátok, výška splátky, suma splátok po zosplatnení spolu istina predstavuje 2.294,53 eur. Rozdiel uvedenej sumy, t.j. sumy 2.294,53 eur a celkových úhrad žalovanej vo výške 1.554,-eur potom predstavuje žalovanú sumu, t.j. sumu 710,53 eur.

2. Dňa 28.06.2021 vydal tunajší súd vo veci platobný rozkaz č.k. 9Csp/15/2021-33, ktorý bol z dôvodu riadne a včas podaného odporu zo strany žalovanej zrušený.

3. Žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 19.07.2021 poukázala na to, že nárok, ktorý je predmetom sporu vychádza zo spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné poukázať na ustanovenie zákona, keďže z dôvodu nevykonania procesnej podmienky podľa § 299 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. bol vydaný platobný rozkaz aj napriek tomu, že podľa § 299 ods. 2 CSP, ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a žalovaným je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak spotrebiteľská zmluva, alebo iné zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou obsahujú zmluvnú podmienku, ktorá je neprijateľná. V odpore žalovaná súčasne poukázala na to, že už v roku 2018 presne 09.07.2018 zaslala žalobcovi mimosúdnu dohodu, kde ho vyzvala na mimosúdne vyrovnanie a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 84,-eur. V mimosúdnej dohode jasne napísala, že spotrebiteľský úver vyplývajúci zo zmluvy č. 0059902883 evidenčné číslo 6212327 je podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch bezúročný a bezpoplatkový, a to podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že v zmluve absentuje rozdelenie splátok na istinu a úrok a iné poplatky. Z odporu ďalej vyplynulo, že v zmluve je uvedené, že žalovanej bolo poskytnutých 1.500,-eur, pričom náklady spotrebiteľa predstavujú 852,96 eur, ale tieto nie sú špecifikované a ona nemá vedomosť, čo tým žalobca myslel. Taktiež je v zmluve uvedená odplata vo výške 27 %, keď pri jej prepočtoch 27 % z poskytnutej sumy, t.j. zo sumy 1.500,-eur predstavuje 405,-eur, a preto ona nevie, za čo túto sumu v percentách platí. Podľa jej názoru odplata musí byť špecifikovaná, aby spotrebiteľ vedel, za čo platí. Súčasne žalovaná poukázala na to, že po doručení mimosúdnej dohody žalobcovi dal tento vymáhať plnenie zo zmluvy vymáhačskej spoločnosti EOS KSI Slovensko s.r.o., na čo ona žalobcu vyzvala, že ak má pocit, že mu niečo dlhuje, môže sa obrátiť na súd. Súčasne má za to, že výrok o trovách konania je nedôvodný, keď je v rozpore s dobrými mravmi.

4. Pôvodný žalobca vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu poukázal na to, že predmetná úverová zmluva bola riadne podpísaná obidvoma zmluvnými stranami. V zmysle uvedeného tak boli splnené základné zákonné predpoklady pre platnosť právneho úkonu. Žalovaná nebola k podpisu zmluvy žiadnym spôsobom nútená, a túto nepodpísala pod nátlakom. Podľa názoru právneho predchodcu žalobcu, zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, pričom žalovaná bola

s parametrami zmluvy riadne oboznámená a tieto boli konkretizované vo forme zmluvných podmienok, s ktorými bola žalovaná riadne oboznámená. Žalovaná bola pri podpise zmluvy riadne oboznámená s tým, akú istinu a aké prísľušenstvo bude povinná platiť, teda zmluva dostatočne popisuje odplatu za poskytnutý úver, tieto nerozporevala a vykonávala úhrady v zmluvne predpísanej výške, teda aj s príslušnou časťou úroku. O skutočnosti, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy svedčia podľa názoru právneho predchodcu žalobcu aj čiastkové úhrady žalovanej. Právny predchodca žalobcu má za to, že predložená zmluva bola riadne uzatvorená a je spôsobilým titulom na domáhanie sa žalovanej sumy, keď je toho názoru, že zmluva nemôže byť od počiatku neplatná, nakoľko právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej finančné prostriedky a žalovaná vykonala aj niekoľko čiastkových úhrad v zmluvne predpísanej výške, čím je aj preukázaná skutočnosť, že bola s podmienkami zmluvy riadne oboznámená. Podľa názoru žalobcu sú žalovanou uvádzané tvrdenia zjavne účelové, v snahe spochybniť platnosť právneho úkonu.

5. V písomnom podaní zo dňa 24.09.2021 žalovaná naďalej zotrvala na podanom odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 28.06.2021. Žalovaná potvrdila, že predmetnú úverovú zmluvu podpísala. Ohľadne svojho vyjadrenia k neprijateľným podmienkam zotrvala na svojich vyjadreniach, ktoré popísala v odpore, pričom opätovne poukázala na to, že nakoľko v zmluve absentuje rozdelenie splátok na istinu a úrok a iné poplatky, má stále za to, že tento úver je podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bezpoplatkový. V zmluve je uvedené, že jej bolo poskytnutých 1.500,-eur, náklady spotrebiteľa sú 852,96 eur, ale tieto nie sú špecifikované a ona nemá vedomosť, čo tým žalobca myslel. Taktiež v zmluve je uvedená odplata 27 % a ako ráta 27 % z poskytnutej sumy, t.j. zo sumy 1.500,-eur, je 405,-eur. Čo sa týka zmluvy a vyjadrenia žalobcu, že jej vyjadrenia k neprijateľným podmienkam sú účelové, tak žalobca je ten, ktorý zavádza súd. Jej vyjadrenie nie je účelové preto, aby sa vyhla plneniu, ona sa len domáha súdnou cestou spravodlivosti a hlavne toho, aby neplatila zbytočne veľké náklady vo výške 852,96 eur, čo je viac ako 50 %, cca 56 - 58 % z požičanej sumy a ona dodnes nevie, čo tieto náklady obsahujú. Ona taktiež nevie, čo obsahuje položka odplata 27 % vo výške 402,-eur.

6. V podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 09.11.2021 právny predchodca žalobcu poukázal na to, že rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu, pričom neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Právny predchodca žalobcu súčasne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvoru EÚ v prejudiciálnom konaní C 42/2015 začatom na návrh Okresného súdu Dunajská Streda, ktorý rozsudkom zo dňa 09.11.2016 rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozširovať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 2008/48/ES, ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že je úver bezúročný a bez poplatkov. Súdny dvor EÚ v prejudiciálnej otázke: má sa čl. 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú, pri ktorej dochádza k splácaniu/amortizácii istiny úveru v rámci jednotlivých splátok, nemusí v čase uzavretia obsahovať presné určenie, aká časť každej jednotlivé splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky (t.j. súčasťou zmluvy nemusí byť presný splátkový kalendár/amortizačná tabuľka), ale že tieto údaje môžu byť obsiahnuté v splátkovom kalendári/amortizačnej tabuľke, ktorú veriteľ predloží dlžníkovi na jeho žiadosť, alebo čl. 10 ods. 2 písm. h) zaručuje dlžníkovi dodatočné právo žiadať výpis z amortizačnej tabuľky k určitému konkrétnemu dňu počas trvania zmluvy o úvere, no toto právo nezabavuje zmluvné strany povinnosti, aby rozdelenie jednotlivých plánovaných splátok (splatných podľa zmluvy o úvere počas doby jej trvania) na úhradu istiny a úhradu bežných úrokov a poplatkov bolo obsiahnuté už v samotnej zmluve, a to spôsobom individualizovaným pre danú konkrétnu zmluvu (?), Súdny dvor EÚ rozhodol, že čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Z čl. 10 ods. 2 písm. i) a čl. 10 ods. 3 uvedenej smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že smernica 2008/48/ES nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere taký výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť túto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48/ES, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogický rozsudok z 12.07.2012 SC Volksbank Romania C 602/10,

EÚ: C:2012:443, body 63 a 64). Právny predchodca žalobcu poukázal na to, že ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. ú) Smernice 2008/48/ES sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenoval čl. 10 ods. 2 uvedenej Smernice. Na základe vyššie uvedeného sa má čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V prejudiciálnej otázke, či sa čl. 23 Smernice 2008/48/ES má vykladať tak, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a vez poplatkov (?), Súdny dvor EÚ rozhodol, že voľba režimu sankcie je ponechaná na zváženie členského štátu, avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia tak, ako to upravuje čl. 10 ods. 2 Smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ tak rozhodol, že ustanovenia § 4 ods. 2 písm. y) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (súčasný § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.) je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva. Tiež vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na úroky a poplatky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej zmluvy na jednotlivé zložky, t.j. na časť istiny, časť úrokov a časť poplatkov podľa vnútroštátneho práva, keďže nejde o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle Smernice 2008/48/ES a tak ani o takú náležitosť, ktorej absencia by bola spôsobilá spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C 42/2015 možno podľa názoru právneho predchodcu žalobcu vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom, môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, pričom právny predchodca pôvodného žalobcu neporušil žiadne povinnosti, a preto žalobcovi vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov a odplaty poskytnutého úveru. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie KS v Bratislave, sp.zn. 16Co/55/2019, ako aj uznesenie NS SR zo dňa 22.02.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017 a uznesenie zo dňa 30.07.2019, sp.zn. 6Cdo/113/2018, ktorý v odôvodneniach svojich rozhodnutí zhodne uvádzajú, že od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno žiadať, aby v nich uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach.

7. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 09.11.2021 právny zástupca tak pôvodného žalobcu, t.j. spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s., ako aj súčasného žalobcu podal návrh na pripustenie zmeny strany sporu na strane žalobcu, keď tak pôvodný žalobca, t.j. spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., ako aj spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. vyjadrili súhlas, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., a to z dôvodu, že medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o. ako postupníkom, došlo k uzavretiu dohody o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom sporu v súdnej veci. Na základe uvedeného súd uznesením č.k. 9Csp/15/2021-89 zo dňa 22.11.2021 pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu vstúpil ako nový žalobca Intrum Slovakia s.r.o..

8. V súlade s § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v spojení s § 1 ods. 1 písm. p) Vyhlášky MS SR 24/2021 Z.z. o vykonávaní pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu, súd vyzval strany sporu, či súhlasia s prejednaním veci v ich neprítomnosti, keď tak právny zástupca žalobcu súhlasil s rozhodnutím veci bez účasti žalobcu, ako aj žalovaná súhlasila s prejednaním veci bez jej prítomnosti.

9. Žalovaná vo udelení súhlasu s prejednaním veci bez jej prítomnosti súčasne poukázala na to, že jej bola doručená opakovaná výzva zo dňa 22.11.2021, v ktorej žalobca uvádza sumu 992,99 eur, t.j. o 282,53 eur viac, ako je v žalobe, pričom ku dňu podania predmetného vyjadrenia ju postupca neinformoval, čo je v tejto navýšenej sume zarátané, čo ona považuje za ďalšiu nekalú prax žalobcu.

Pre prípad, že by súd vyhovel žalobcovi a uznal jeho právny nárok, požiadala súd o splátkový kalendár na sumu 30,-eur mesačne vždy k 25. dňu v mesiaci.

10. V súlade s § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a právneho zástupcu žalobcu, ako aj v neprítomnosti žalovanej, ktorí svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, pričom súhlasili s prejednaním veci bez ich prítomnosti.

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, keď na základe týchto dôkazov v spojení so skutkovými tvrdeniami žalobcu, ako aj žalovanej dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym zisteniam. Dňa 03.08.2015 uzatvoril právny predchodca žalobcu, t.j. spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. v právnom postavení veriteľa so žalovanou v právnom postavení dlžníka Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1879789, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver v celkovej výške 1.500,-eur, keď výška predmetného úveru je uvedená v čl. III Pôžička predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že celkové náklady spotrebiteľa predstavovali výšku 852,96 eur, keď celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť predstavovala sumu 2.352,96 eur. V zmluve je uvedená sadzba priemernej hodnoty RPMN vo výške 37,67 %, pri výške odplaty 27 %, dojednanej RPMN 27 %, fixnej ročnej úrokovej sadzbe 27 % a najvyššej prípustnej odplate vo výške 27 %. V zmluve je súčasne uvedená výška splátok vo výške 49,02 eur, pri počte splátok 48, splatnosti prvej splátky ku dňu 20.09.2015, splatnosti ďalších splátok 20. deň v mesiaci, a termín konečnej splatnosti úveru august 2019. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalovaná plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere do 18.04.2018, keď poslednou splátkou, ktorú titulom predmetného úveru uhradila, bola splátka za mesiac apríl 2018. Splátku za mesiac máj 2018 a nasledujúce splátky žalovaná neuhradila, keď súčet splátok žalovanej, ktoré titulom predmetného úveru uhradila, predstavuje sumu 1.584,-eur. Z predžalobnej upomienky zo dňa 26.07.2018 vyplýva, že žalovaná bola upozornená, aby do 05.09.2018 uhradila splátku splatnú v mesiaci máj 2018, keď ku dňu uvedenej upomienky predstavoval nedoplatok na splátkach sumu 131,70 eur s tým, že v opačnom prípade bude právny predchodca žalobcu úver zosplatiť. Predmetná predžalobná upomienka bola žalovanej doručená dňa 06.08.2018. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd preukázané, že žalovaná splátku za mesiac máj 2018 ani splátky za nasledujúce obdobie neuhradila, a preto právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru, keď istina úveru k uvedenému dňu predstavovala sumu 710,53 eur, a teda zodpovedá výška žalovanej istiny. Pôvodný veriteľ, t.j. spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. zanikol zlúčením s pôvodným žalobcom, t.j. spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s.. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 26.10.2021 mal súd preukázané, že pôvodný žalobca, t.j. spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. ku dňu 21.10.2021 postúpila svoju pohľadávku zo zmluvy 6212327 uzavretej dňa 03.08.2015 na súčasného žalobcu, t.j. spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o..

12. S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúcom zmluvné podmienky, ktorých obsah žalovaná ako spotrebiteľka nemohla pri jej uzavretí ovplyvniť. Z dôvodu, že predmetnou zmluvou bol založený spotrebiteľský vzťah vykazujúci prvky zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd na posúdenie predmetného vzťahu aplikoval ustanovenia právnych predpisov obsahujúcich ochranu spotrebiteľa.

13. Súd sa primárne v konaní, keďže sa jednalo o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, zaoberal možnosťou aplikácie § 54a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého po márnom uplynutí premlčacej doby právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať, pričom na túto skutočnosť musí súd prihliadnuť aj bez námietky. Súd poukazuje na to, že v konaní neboli ani len tvrdené žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali platnosť predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď žalovaná v konaní namietala možnú bezúčelnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu absencie rozloženia splátok predmetného úveru na istinu, úrok a iné poplatky. Pri prezumpcii platnosti predmetnej zmluvy súd vychádzal z hľadiska posúdenia premlčania z § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého je premlčacia doba 3-ročná, pričom podľa § 103 OZ platí, že ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba ohľadne celého zvyšku dlhu odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Účelom § 103 OZ je zabrániť vyčkávaniu veriteľa s využitím práva podľa § 565 OZ pri omeškaní dlžníka a motivovať ho k čo najskoršiemu

vymáhaniu svojej pohľadávky, ak nedôjde k dobrovoľnému plneniu. Preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 563 OZ (resp. § 53 ods. 9 OZ) veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, pre ktorú sa toto právo využíva. V danom prípade splátky úveru boli splatné vždy k 20. dňu toho ktorého mesiaca s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 20.09.2015. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením splátky za mesiac máj 2018, splatnej dňa 20.05.2018 a túto splátku doposiaľ neuhradila. Z dôvodu neuhradenia splátky za mesiac máj 2018 bola žalovanej dňa 06.08.2018 doručená predžalobná upomienka, v ktorej bola upozornená, že ak do 05.09.2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci máj 2018, bude právny predchodca žalobcu oprávnený úver zosplatiť, keď ku dňu predmetnej predžalobnej upomienky predstavoval nedoplatok žalovanej na splátkach sumu 131,70 eur. Keďže žalovaná predmetnú splátku za mesiac máj 2018 neuhradila, právny predchodca žalobcu v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.09.2018 vyhlásil, že dlh z úverovej zmluvy č. 6212327 sa stal splatným v celom rozsahu naraz, pričom istina úveru ku dňu zosplatenia predstavovala sumu 710,53 eur. Z uvedeného vyplýva, že práve splátka splatná dňa 20.05.2018, keďže omeškanie práve s touto splátkou trvalo viac ako 3 mesiace a realizácii práva právneho predchodcu žalobcu prezumovaného § 565 Občianskeho zákonníka predchádzalo upozornenie právneho predchodcu žalobcu na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní (viď. predžalobná upomienka zo dňa 26.07.2018 a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.09.2018), zakladala počiatok plynutia premlčacej doby. Keďže žaloba bola doručená tunajšiemu súdu dňa 22.04.2021 a 3-ročná premlčacia doba začala plynúť dňom 20.05.2018, súd dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom v prejednávacom spore je vymáhateľný. Na vyslovený právny záver nemá nijaký vplyv to, že § 53 ods. 9 OZ umožňuje uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka až po 3 mesačnom omeškaní. Primárne súd vychádza z toho, že v tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vete OZ, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky (veriteľ by logicky nemohol vykonať zosplatenie do splatnosti najbližšej splátky a zároveň dodržať požiadavku vyplývajúcu z ust. § 53 ods. 9; posledná veta. Ust. § 565 OZ sa na prípady, na ktoré dopadá ustanovenie § 53 ods. 9 OZ nevzťahuje, a konkrétne poslednú vetu § 565 OZ pri spotrebiteľských zmluvách nemožno aplikovať. Ak totiž pri sume splácanej mesačnými splátkami musí uplynúť 3-mesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas ostanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. V tomto prípade by veriteľ z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa § 565 OZ. To je však v rozpore s § 565 OZ, ktorý jasne hovorí, že toto právo uplatniť môže (avšak len za v ňom inkorporovaných podmienok). V prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka po uplynutí 3-mesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, či medzičasom boli zročné ďalšie splátky, čo však nemá vplyv na plynutie premlčania. Preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, pre ktorej nezaplatenie sa predčasné splatenie žiada a nie od okamihu predčasného zosplatenia. Vzhľadom na to, že § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje predčasné splatenie žiadať až po 3-mesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou, „pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh“ v zmysle § 103 OZ. Uvedený záver, že premlčacia doba začína plynúť od splatnosti prvej zmeškanej splátky, pre ktorú veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, zodpovedá aj aktuálnej rozhodovacej praxi vyšších súdnych autorít porovnaj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14CoCsp/5/2020 zo dňa 29.06.2021, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 19CoCsp/15/2021 zo dňa 14.04.2021, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23CoCsp/24/2020 zo dňa 19.10.2020, alebo rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 12CoCsp/5/2020 z 29.09.2020.

14. Vzhľadom na to, že pôvodným žalobcom (a v určitom období aj veriteľom v spore uplatnenej pohľadávky) bola spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., ktorá spĺňa podmienky „banky“ prezumované zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, súd sa v konaní zaoberal možnosťou aplikácie § 92 ods. 8 zákona o bankách (keďže spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. ako pôvodný žalobca v priebehu konania postúpila pohľadávku, ktorá je predmetom prejednávaneho sporu na nebankový subjekt, t.j. súčasného žalobcu), pričom dospel k záveru, že podmienky stanovené § 92 ods. 8 zákona o bankách sa na prejednávany spore nevzťahujú. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že preskúmaná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá medzi pôvodným veriteľom spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s. (ktorá bola nebankovým subjektom) ako veriteľom a žalovanou ako spotrebiteľkou. Podľa názoru súdu tým, že došlo k zlúčeniu pôvodného veriteľa, t.j. spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. so spoločnosťou Všeobecná úverová banka a.s., na základe čoho Všeobecná úverová banka a.s. ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. pokračovala aj v prevádzkovaní tzv. ostatného podnikania zaniknutej spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., nemá za následok zmenu charakteru tejto pohľadávky z pohľadávky poskytnutej

nebankovým subjektom na pohľadávku poskytnutú bankou. Navyše § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa týka ochrany klientov banky a bankového tajomstva, keď podľa § 5 písm. h) Zákona o bankách je klientom banky, alebo pobočky zahraničnej banky osoba, s ktorou má banka, alebo pobočka zahraničnej banky v rámci výkonu bankových činností uzavretý obchod. Podľa názoru súdu, sa žalovaná zlúčením pôvodného veriteľa, t.j. spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so Všeobecnou úverovou bankou a.s., nestala klientkou banky, nakoľko ich vzťah bol obmedzený výlučne na poskytnutie a splatenie úveru, ktorý bol žalovanej poskytnutý zo strany spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. ako nebankovej inštitúcie.

15. Vzhľadom na to, že sa v prejednávacom spore jednalo o spotrebiteľský spor, t.j. spor s ochranou slabšej strany, súd v rámci limitov stanovených Civilným sporovým poriadkom preskúmal obsah právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou z hľadiska jeho súladu s normami spotrebiteľského práva pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje také zmluvné podmienky, ktoré by vykazovali povahu neprijateľných zmluvných podmienok, keď obsahuje náležitosti prezumovaného zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy.

16. Pokiaľ žalovaná namietala, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné posudzovať ako úver bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že v úverovej zmluve absentuje rozdelenie splátok na istinu a úrok a iné poplatky, súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 C-42/15, EÚ:C:2016-842, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h) - j) smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej podľa prípadu na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov, pričom čl. 10 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48 sa majú uplatniť na zmluvu o úvere o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorého bol podaný výklad, že vnútroštátna úprava, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej podľa prípadu na amortizáciu istiny, splatenie úroku a ostatných nákladov, nie je súladná s právom EÚ, pričom toto rozhodnutie je potrebné aplikovať aj na zmluvy pred vydaním predmetného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ do výmeny vnútroštátnej úpravy vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku, súd vyhodnotil predmetnú obranu žalovanej ako nedôvodnú, ktorá nie je konformná s výkladom únievého práva v oblasti zmlúv o spotrebiteľských úveroch podaným Súdny dvorom EÚ.

17. Pokiaľ žalovaná namietala, že ona nerozumie údaju, že v zmluve je uvedená odplata vo výške 27 % pri nákladoch spotrebiteľa 852,96 eur, súd poukazuje na to, že v zmluve je uvedená celková výška istiny úveru vo výške 1.500,-eur pri celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť vo výške 2.352,96 eur a nákladmi spotrebiteľa vo výške 852,96 eur, keď celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, čiže suma 2.352,96 eur je súčtom celkovej výšky poskytnutého úveru, t.j. sumy 1.500,-eur, a nákladov spotrebiteľa vo výške 852,96 eur. Pokiaľ ide o odplatu 27 %, táto nepredstavuje odplatu tvoriacu 27 % zo sumy 1.500,-eur, ale odplatu vo výške 27 % ročne pri úvere poskytnutom vo výške 1.500,-eur, keď odplata vo výške 27 % zodpovedá § 1 ods. 4 v spojení s § 1a ods. 1 a 4 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko priemerná hodnota RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pri ostatných spotrebiteľských úveroch v trvaní nad jeden rok do piatich rokov, predstavovala k 30.06.2015 13,50 % a dvojnásobok tejto hodnoty predstavuje 27 % (tak, ako je to uvedené v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere). V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že jasnosť, určitosť a zrozumiteľnosť zmluvy súd posudzuje na základe objektívnych kritérií, keď náležitosti a formulácia posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa názoru súdu sú v uvedenej zmluve vyjadrené dostatočne jasne, určito a pre bežného spotrebiteľa zrozumiteľne. Na námietku žalovanej spočívajúcu v tom, že ona vníma subjektívne zmluvu v časti odplaty ako nezrozumiteľnú, súd nemohol prihliadnuť.

18. Na základe uvedeného súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 710,53 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou spotrebiteľského úveru ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. sumou 2.294,53 eur (viď. prehľad splátok a úhrad) a celkovej

sumy úhrad vykonaných zo strany žalovanej titulom predmetného spotrebiteľského úveru (sumy 1.584,- eur).

19. Súd súčasne priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 710,53 eur od 02.10.2018 až do zaplatenia (pozn.: k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo listom zo dňa 26.09.2018), keď žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po piatom dni od datovania vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (podľa tvrdenia žalobcu aj odoslania predmetného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru). Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, táto zodpovedá § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom a účinnom znení, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 % bodov vyššia, ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku, keď základná úroková sadzba ECB platná ku dňu 02.10.2018 predstavovala výšku 0,00 % ročne a teda výška úrokov z omeškania predstavuje výšku 5 % ročne.

20. Súd s poukazom na žiadosť žalovanej o povolenie splátok predmetného dlhu jej povolil splácať predmetný dlh v pravidelných mesačných splátkach po 30,-eur splatných vždy do každého 25. dňa toho ktorého mesiaca, počnúc právoplatnosťou výroku tohto rozsudku a to pod stratou výhody splátok pre prípad riadneho a včasného nezaplatenia čo i len jednej splátky. Pokiaľ ide o výšku povolených splátok, súd poukazuje na to, že predmetná výška je primeraná výške súdom priznaného nároku, keď navyše súd poukazuje na to, že na žalobcu bola predmetná pohľadávka postúpená a teda žalobca už v čase postúpenia pohľadávky mal vedomosť o tom, že žalovaná je so splácaním predmetného úveru v omeškani, a teda pri bežnej opatrnosti mohol a za daných okolností aj musel predpokladať, že žalovaná nemá k dispozícii dostatok finančných prostriedkov na to, aby uhradila dlh v 3 dňovej paričnej lehote. Súd však podmienil výhodu splátok poskytnutú žalovanej sankciou straty výhody splátok pre prípad riadneho a včasného nezaplatenia čo i len jednej splátky.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.